

בשנער

ידיעות קיבוץ הזורע - יג' בניסן התשע"ח - 29.03.2018

אין שמחה כשמחה לאיד | עמוד 4
שמעון שתיל על ה"כמעט בחירות" אליהן נגררנו

ערכת הדרך | עמוד 6
ניצן כהן מציג בתערוכה במוזיאון ישראל

יציאת מצריים | עמוד 8
ילדי הקיבוץ ביציאת מצריים משלהם

יצירה מקומית | עמוד 10
אסופת עבודות בגילאור

האמת שאת העיתון הזה לא התכוונתי להוציא. נסעתי לכמה ימים וימי העבודה הפנויים שנשארו לי היו מועטים. רציתי גם קצת לנוח, אני מודה! אפילו הכרזתי באופן רשמי בטור הקודם שהעיתון הבא ייצא רק ב-5.4, זאת אומרת הפסקה של שלושה שבועות ולא שבועיים. אבל, מחשבות לחוד ומעשים לחוד וקצת באיחור נפל לי האסימון שאני בעצם מדלגת על עיתון חג הפסח. אני בטוחה שאף אחד לא קורא את העיתון על שולחן החג אך הרגשתי חובה להעמיד עיתון במועד משמעותי זה ולא לפסוח עליו.

לכן, שינסתי מותניים, קיבלתי זריקת עידוד מיעל טיקטין הנפלאה ויצאתי לדרך. לכותבים הקבועים כבר הודעתי שהעיתון לא ייצא והחלטתי לתת להם לנוח מעט ולא לשגע אותם ברגע האחרון עם בקשות ושינויים. לשמחתי חלק מחברי המערכת שלי כנראה לא קוראים את העדכונים שאני שולחת על לוחות זמנים. הם לא זכרו שיש דחיה במועד ולכן זכינו לפינה הקבועה של דני נהב, של צוות הארכיון, ספי פלג והבדיחות ושבטאי פרידמן. גם בועז הצליח להכניס משהו ברגע האחרון ועל כך אני מודה להם!

לעזרתי התגייסו גם חברים שאינם נמנים עם הצוות הקבוע: שמעון שתיל וחברו ביבי נתניהו שהצליח להרגיזו מספיק על מנת שיקום ויעשה מעשה או יותר נכון, יכתוב מעשה. אליו הצטרף גם אורי חץ שכבר הרבה זמן נמצא על הכוונת שלי ושל רבים נוספים. למרות היותו נקלט צעיר, ועוד "חיצוני" הוא מעורב רבות בחיי הקהילה. כעת, ברוח החג, הוא מצטרף אלינו בפינה חדשה שעיקרה עדכונים מהנעשה תחת תחום אחריותו בקיבוץ. גם ניר רענן הסכים במהירות שיא לכתוב המלצה למסלול בעונה היפה הזו של השנה, יעל טיקטין הצליחה להניע ראיון עם ארכיון הזורע ולנה נוימרק וריימונד אליס נתנו לי טיפ שהתגלגל לידיעות על תערוכה של ניצן כהן במוזיאון ישראל ולידיעה על תערוכת אומנים בתאטרון יקנעם שמתוכם נציגות מכובדת לחברי הזורע. עוד כמה תמונות של ילדי הקיבוץ מחופשים לבני ישראל, ילדים זה תמיד עובד, וסגרנו עיתון!

אפילו בעלי היקר, שכבר מזמן הוריד הילוך בעיתון הקיבוץ, שיתף פעולה נהדר ובעזרת הטרמפיסטית הקבועה שלו, נעמי שריד הצלחנו להמשיך את המסורת של סיפורי "יציאת מצרים" אישיים של חברי הזורע. תודה לנעמי ולדני כמובן!

אז מה נותר לאחל? שפריחת ההדרים תמשיך להפיץ את ריחה הנעים, שבשנה הבאה החגים יפלו על רביעי וחמישי ויסדרו לנו חמשוש מוצלח, שנזכה להתחלות חדשות ומוצלחות, גם ברמה האישית וגם ברמה הקהילתית ודרך צלחה למנהל הקהילה החדש קורן, ולאקונום או אקונומית הבא הנכנס לנעליו.

פסח שמח,
נעה אלבוחר

מערכת בשער:

עורכת: נעה אלבוחר
עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל
טל: 052-3990860
דוא"ל:
bashaar@hazorea.org.il

המערכת: בועז בשר מרץ, שמעון שתיל, דבורה בן דוד, אורי חץ, שבטאי פרידמן, ניצן כהן, יעל טיקטין, נעה אלבוחר, צוות הארכיון, דני נהב, ספי מנור פלג

הגהה: מרים גרוס

תמונת שער:
גילי שניידר - מטפלת בגן רקפת

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

דרושים:

כתבים על הנעשה בקיבוץ!

- אחראי מדורים:
- תרבות ופנאי
 - טיולים
 - יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור שתחת אחראיותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

4 | **אין שמחה כשמחה לאיד**
על הבחירות המוקדמות שכמעט הגיעו

5 | **ערכת הדרך**
ניצן כהן מציג במוזיאון ישראל

6 | **ראיון עם ארכיון**
על חשיבותו ו"סיפור מקומי"

7 | **סיפורו של שלמה שריד**
"יציאת מצריים" האישית שלו

8 | **קולאז' יציאת מצריים**

10 | **יצירה מקומית**
חברי קיבוץ מציגים בתיאטרון יקנעם
איוורים / שבתאי פרידמן

12 | **תרבות ופנאי**
לטיול יצאנו / ניר רענן
לי זה יצא טעים / מתכון לפסח
בדיחת השבוע / ספי מנור פלג

14 | **פרק ראשון ובו יסופר:**
אורי חץ בפיינה חדשה

15 | **היה היה**
שירי פסח מקומיים

16 | **שו"ת**
דני נהב בשיחה עם בריאן אבנס

פינת התובנה / בועז בש מרץ

לכולנו יש תכונות "רעות" כגון **קינאה** (התייחסות נרחבת בפילוסופיה, בהיסטוריה ובמחקרים פסיכולוגיים) ו**דחיינות** (למה לעשות היום מה שאפשר לעשות מחר?) אבל מעבר לשיפור התנהלות חיינו ע"י מודעות ל"שריטות האופיי" הללו, ניתן להשתמש בהן גם לטובה!

כולנו מכירים את התופעה שכאשר מספרים למישהו על חוויה/חופשה חלומית, התיאור מתקבל "לא בהתלהבות יתרה"... (למה אתה ולא הוא?) כל שעלינו לעשות כדי לגרום אושר לבני שיחתנו, הוא לפעמים (לפי בן השיח) לתאר באופן שלילי או שלילי חלקי את החוויה שעברנו (היה קשה/יקר/מעצבן) ומיד נגרום לו אושר גדול!...

לגבי שימוש ב"יכולת" הדחיינות שלנו - כאשר אתם נכנסים לחנות "קורצת" (למשל חנות ספרים) ומתחיל "לגרד" לכם לקנות, שלפו את יכולת הדחיינות ודחו זאת למועד עתידי (יום הולדת?)

אין שמחה כשמחה לאיד

או: איזה תענוג להסתכל איך הכדור מתמוצץ לקוסם בקנה / שמעון שתיל

רק עתה! ואולי אפשר יהיה להעביר את "החוק הצרפתי" שלפיו לא מעמידים למשפט ראש ממשלה מכהן, אלא רק בתום כהונתו, ואז בא לציון גואל. זו תהיה הצלתו והגשמת חלומו המתוק. אך כאמור, הוא לא יכל לדרוש זאת בגלוי ולומר כי הוא רוצה בחירות עכשיו משיקוליו האישיים בלבד. עליו "להיות ממלכתי" ולהעמיד פנים שהוא רוצה לשמור על היציבות ורק "האחרים" מכריחים אותו.

אלא מה? גם את שותפיו לא עשו באצבע, ולאחר כמה ימי בלבול גם חבריו / יריביו הבינו על מה המשחק. ראו איך הם יימחקו במערכת הבחירות האישית, הברוטאלית והאלימה שנתניהו עלול להמיט על ראשם, הבינו שהם רק יפסידו ואולי גם יימחקו. לכן הם קיבלו את עצתו של בנט שבחושיו הפוליטיים המושחזים הבין מהרגע הראשון שמדובר ב"פייק משבר" ועשה הכל כדי לפשר, להנמיך להבות ולהשאיר את נתניהו בבוע. גם הדתיים ובראשם דרעי הבינו לבסוף לאיזה פח מוליכים אותם, ולכן הסכימו לפשרה. וכך נתניהו נשאר בלי תירוץ. הוא נאלץ לסגת, לנטוש את חבל ההצלה. כמובן שהוא עשה זאת כפוליטיקאי מיומן, בכושר נאום מזהיר, תוך העמדת פנים שהנה, הוא ניצח, הציל את ממשלתו "שתמיד רצה לשמור עליה" וכו' וכו'. אך חדי העין יכלו להבחין בחמיצות החגיגה, שהוא מבין שהפעם הוא, רב אומן התכסיסים כשל,

שהוא לא היחיד שיודע לעשות תרגילים. הפעם הוא הפסיד.

והאופוזיציה? מגיע צל"ש לדב חנין מהרשימה המשותפת שרץ לכל חברי הכנסת לשכנע אותם אישית שאסור ללכת לבחירות כעת. אמנם הוא השתמש בנימוק / תירוץ שזה בגלל הרמדאן, אך שום פוליטיקאי לא יכול לומר "רק אמת ואת כל האמת". את זה יכל להרשות לעצמו רק בוז'י הרצוג שהקריירה הפוליטית שלו כנראה כבר מאחוריו. הוא <<<

בשבועות האחרונים קיבלנו דוגמה מאלפת לטכניקה בה פועלת פוליטיקה ומערכת התכסיסים / שיקולים / תרגילים בהם משתמשים הפוליטיקאים שלנו. ישאל השואל: מה זה ענייני – ענייננו? על זה אשיב: זה ענייני – ענייננו, כי בסופו של דבר הפוליטיקאים הם אלה שקובעים את גורלנו. אם לפשרה ולשלום או לנוקשות ולמלחמה, אם לחינוך, לבריאות ואחריות לזולת, או לטייקונים, פערים והתעשרות ללא גבול של מעטים. אם ליושר, להגינות ושמירת החוק, או לשחיתות, לשוחד וזלזול בחוק ובאלה המופקדים על שמירתו. לטוב ולרע, הרי הם המחליטים איך נחיה. אז הבה נשב בכורסה, נתבונן, נלמד ואם אפשר אז גם נתבדר.

איזו הנאה הייתה זו, לראות את נתניהו נדפק. ויותר מכך, שהוא נאלץ להעמיד פנים שהוא נהנה מזה! הרי לא יכל לומר בגלוי שהוא רוצה בחירות לפני הגשת כתב אישום רק כדי להציל את ישבנו. וכך באמת קרה דבר מדהים! הפוליטיקאי מס' אחד,

"הקוסם", השליט הכל יכול נתניהו נחל מפלה! הוא נכשל, לא השיג את מטרתו. הרי אם נסיר את מסכת השקרים, העמדות הפנים וגלגול העיניים השמימה, מה נתניהו באמת רצה? רק בחירות עכשיו הוא רצה! לכן הוא ניצל את קיצוניותם של החרדים בנושא חוק הגיוס, את התעקשותו של כחלון להעביר תקציב דו שנתי כבר בימים הקרובים, נתן

להם לעלות על עצים גבוהים וקיווה שנגיע לפיצוץ, פירוק הממשלה (הימנית, הקיצונית שמבצעת את מדיניותו, אך מה כל זה חשוב לעומת ישיבה על ספסל הנאשמים?) לכן צריך להפיל ממשלה, לפזר את הכנסת וללכת לבחירות **ביוני, לפני כתב אישום!** במצב בו הוא יוכל עדיין לטעון ש "לא יהיה כלום כי אין כלום". אם ינצח – כפי שהוא ציפה והסקרים ניבאו לו – נראה את היועץ המשפטי האמיץ שיעז להעמיד לדין מנהיג שהעם נתן בו את אמונו

ניסה לגבש אלטרנטיבה לנתניהו כבר בכנסת הנוכחית. חבל שהוא כשל. כנראה שווינר הוא כבר לא יהיה. לצערי השמאל היה מהאחרונים להתעורר ולהבין מה קורה. הם רצו לפזר את הכנסת ולהביא לבחירות, כי "הרי זה תפקידה של האופוזיציה". רק בדקה התשעים הם הבינו את מי הם ישרתו בהצעתם. למחנה הציוני היה קל לוותר, כי הם ראו את התרסקותם העתידית. למר"צ היה קשה יותר, הרי הסקרים ניבאו להם הצלחה. אך גם הם כנראה

הבינו לבסוף שגם אם סיעתם תהיה בת 10 (ואפילו בת 12) מנדטים בכנסת בה ישלוט נתניהו ביד רמה ולהרבה שנים, זה לא ישרת אותם או את מחנה השמאל. ואנחנו? קיבלנו הזדמנות (די נדירה יש לומר), להציץ לרגע אל מאחורי הפרגוד, כששמלתם של מנהיגינו מתרוממת לרגע ואנו יכולים לראות איך ערוותם נחשפת ברבים, מה הם מניעים האמיתיים. מי שרוצה יכול ללמוד, או לפחות להביט בהצגה ולהשתעשע.

ערכת הדרך ניצן כהן מציג במוזיאון ישראל

פסח, היינו יוצאים אל היער, בונים תנורים מאבן, בוץ וקש, ועליהם אופים אחר-כך מצה משלנו. זו הייתה פעילות מרגשת מאין כמותה: לשחק עם בוץ ואבנים, להשתעשע באש, ואחר-כך באוכל.

הערכה מבוססת על ההתפעלות הילדית הזאת ושואבת השראה מכלים לאפיית מצות מפונה שבהודו השמורים באוסף מוזיאון ישראל. יש בה מחשבה מחודשת על המסורת היפה של אפיית מצות והיא מייחסת לתהליך האפייה חשיבות שאינה נופלת מזו של התוצר הסופי. הצבעוניות והשובבות של המערוכים מרמזות לחג האביב, מספקות נקודת מבט רעננה על החפץ ומגביהות אותו לדרגה גבוהה יותר מזו הפונקציונלית גרידא. הקוריאן, פלסטיק על בסיס מינרלים שממנו עשויה הערכה, מוכר בעיקר כחומר למשטחים וכ"שיש" למטבח והשימוש בו למטרה אחרת גם הוא רענן.

התערוכה פתוחה לקהל עד ה-5 לאוקטובר, מוזמנים לבקר, להתרשם ולהנות.

ניצן כהן נולד בקיבוץ בשנת 1973 לזהבה ומשה כהן. ניצן עוסק בעיצוב כמעט שני עשורים ומשלב עשייה הן כאומן ומעצב תעשייתי והן כאקדמאי ופרופסור בתחום. עבודותיו הוצגו במוזיאונים וגלריות בארץ ובעולם וזכו בתחרויות ופרסים.

לרגל חג הפסח נפתחה אתמול במוזיאון ישראל תערוכת בשם "ערכת הדרך" העוסקת עיצוב עכשווי של חפצי טקס יהודיים. בתערוכה לוקחים חלק 17 אומנים מרחבי העולם ובניהם גם ניצן. עבורו, זו הפעם השנייה שבה הוא מציג במוזיאון ישראל ולרגל הפתיחה הוא גם ביקר בקיבוץ שבוע האחרון יחד עם בת זוגתו, קירה ובנו בן ה-8 חודשים, נבו. בתערוכה מציג ניצן אוסף מערוכים וכך הוא מספר: "הרעיון המרכזי של פרויקט המערוכים הוא לחזור לעשות במקום רק לצרוך, לחגוג את תהליך ההכנה והאפייה של המאכל היהודי אולי הכי סמלי: המצה. כשאני נזכר בילדותי בקיבוץ, החג המרגש מכול היה חג הפסח, ולא בגלל ליל הסדר או האפיקומן, אלא משום שבכל שנה, ממש לפני

סיפור חיי

/ סיפור חייו של שלמה שריד, נכתב ע"י נעמי שריד

סיפור יציאת מצרים הוא סיפור על קושי, על התגברות, על תקווה ועל השיבה לארץ ישראל. את סיפור היציאה נוהגים לספר לילדינו בליל הסדר, כאילו הוא סיפורנו האישי. אולם, יש בנינו חברים עבורם סיפור "יציאת מצרים" תופס מקום אישי ומוחשי. סיפור שמשולב בו סבל ממצרים (מטפוריים או אמתיים), התמודדות לא פשוטה ובסופו תקווה חדשה בארץ ישראל.

לפניכם הפעם סיפורו של שלמה שריד ז"ל, אותו כתבה נעמי שריד. הסיפור מובא כשיר הכולל את דרכו מבירות, העליה לישראל, הקשיים שבדרך והחזרה

בסופו של דרך לקיבוץ. בית נוסף שעוד לא נכתב בשיר אך יש בו משום סגירת מעגל הוא החזרה של שירי, ביתם של נעמי ושלמה, חזרה לשכונה החדשה יחד עם נכדיהם להמשיך ולגור באותו המקום שהיווה אור לאביה לפני שנים כה רבות.

הדרך מתפתלת יורדת ועולה ואני מנווט בתוכה אני הולך בשביל חיי הפתלתל המתמשך יש הרים גבוהים וחדים, גאיות, עמקים וסיבובים מסוכנים, נשמר על נפשי כדי לא לסטות. החיים עוברים ביעף לצדי ואני בתוכם נוהג בבטחה ונפשי יודעת את הכיוון הנכון בו אצעד.

תחילתה של דרכי היא בירות עיר נפלאה היושבת על חוף יפהפה. יש בה עושר ובתים יפים אך יש בה גם עוני ורעב, ואני ילד קטן מנווט צעדי בתחילתה של דרך ארוכה.

התחנה הראשונה היא משפחתי קטנה אוהבת וחמה. אמא אבא ושני אחים ואני הבכור, אך בכל דרך מחכה ומצפה כזאב ביער האורב לטרפו הגורל האכזר שלא ידע רחם הוא בא ופוגע לא מבחין בקורבן.

כך לפתע בחטף חלה אבי ללא מרפא המוות ארב לו לקחו מאיתנו הרחק והוא עוד צעיר וחזק ואני כה קטן וחלש.

גם הדמעות לא יכלו להחזיר את ימי אושרי וכך לאחר מות אבי השתנו כל חיי משפחתי. אימי עבדה קשה והאוכל בבית דל, ידעתי כבר לנווט מעשי.

בעבודתי הרבות והשונות נחלצתי לעזרתה, הבאתי הביתה כמה פרוטות לא בחלתי במה שהוצע.

כי ידעתי שיש כסף בצידה.

כך מבוקר עד ערב

עסוק הייתי בלי הרף.

הרגשתי כי ביום מן הימים חייב לבוא שינוי לאותם חיים

בתוך ליבי חשבתי הכיוון אינו מתאים. בתחנה הבאה יש תפנית חזקה עלי להחזיק את ההגה הסיבוב הוא גדול השינוי הוא טוטלי, בסופו, בקצהו, נזרקתי הרחק ממקום הולדתי ומשפחתי. בארץ רחוקה וזרה מוקף ילדים שעזבו משפחות, הורים ואחים כי בחרו בכיוון אחר בחיים.

הדרך ממשיכה ועולה בתוך נוף יפהפה, בארץ חדשה בה חיפשתי ידידים לצרה. לפתע מצאתי עצמי מוקף אנשים נחמדים שאהבתי והעניקו לי חום, הרגשתי בטוח ושקט כנראה בחרתי נכון.

געגועי למשפחתי רבים, אך חיי החדשים יותר מרתקים. אני נסחף עם זרם החיים לתוך עמקים, שדות ומטעים, אנשים שעובדים, שמחים ומאושרים.

פתאום אני מגלה לעצמי

שיש פה יופי וטעם לחיי

וגם אם אינני עשיר

יש לי הכל ואני מאושר.

כך חולפים חיי ביעף

ואני ממשיך לנווטם במשעול הצר.

גם משפחתי הקטנה אימי ושני אחי הקטנים

הגיעו אל הארץ החדשה וכולנו שוב ביחד.

הדרך מתפתלת וארוכה היא צופנת בתוכה

הרבה סכנות ומכשולים שעדיין אינם

ידועים.

נער אני עדיין, ומאוהב

ובחירת ליבי הנאה והיפה

באה גם היא מארץ רחוקה.

שתי דרכנו נפגשות ומצטלבות,

ליבנו גואה ונקשר באהבה לבאות. אהבה שהביאה לאיחוד בינינו, ולהקמת קן משפחתי שלנו. שלושת בנינו החמודים גדלים בארץ יפה המתפתחת עימנו. אנחנו חלק מתוכה ומנופה. כך הרגשתי בכוח ובחוזק. הסתכלתי על כל הדרך שעברתי, ומודה לאלוהי שהביאני הלום. ונתן לי את האומץ לראות ולשפוט נכון.

הנה ביום בהיר ויפה כמו כל יום אחר בשנה נפל עלי ברק והרס, עולמי שחך, כבה, אהובתי חלתה ללא תיקווה אם ילדי היפה והמתוקה דווקא בהיותה בשיא אושרה. נכנסנו שנינו לדרך ללא מוצא דרך שידענו מה סופה.

ימים רבים של כאב וסבל דמעות צער על הכר אני את אלוהי שאלתי למה? אך לא קיבלתי מענה.

לאחר מותה של אהובתי היקרה

ברחתי, נסחפתי, ממקום למקום

עם שני ילדי הקטנים, כשבני הבכור כבר

עצמאי.

עד שהבנתי פתאום שצריך למצוא מקום

לעגון ולחיות בו בשביל ילדי הקטנים.

לכן שוב לקחתי את הגה חיי בידי

ונפשי שידעה את הכיוון ובחושיי הטובים

שידעו תמיד כיצד לנווט.

סובבתי את ההגה וחזרתי למקום בו זכרתי

את החום

את היופי והתום של נעורי

בהם הכרתי לראשונה את אהבת חיי.

התחלתי הכל מחדש

הקמתי משפחה קטנה

ועל כל הצער והכאב התגברתי והמשכתי

שוב בדרך בה בחרתי.

המתפתלת, יורדת ועולה ואני מנווט בתוכה.

ראיון עם ארכיון

נחמה נהב - מנהלת הארכיון

הארכיון שלנו עושה עבודה מופלאה. כאן ב"בשער" אנחנו נחשפים רק במעט לתוכן העשיר והמגוון הקיים שם דרך הפינה הקבועה שהצוות עומל עליה במרץ בכל גיליון מחדש. לפניכם ראיון עם נחמה נהב המסביר על עבודת הארכיון, חשיבותו והאפשרות להיעזר ולעזור לו

ופנה לחנה נהב והציע לה לנהל אותו. חנה יסדה את הארכיון בשנת 1965 על הבסיס של החומר שאספו אליה ושאל.

איזה חומר נשמר בארכיון?

כל מה שיש לו סיפור או מקרה שעשוי לעניין את הציבור ואת החוקרים לעתיד, או סטודנטים. הארכיון פועל על פי **חוק הארכיונים** הארכיון הקיבוצי שומר יותר פולקלור, תמונות שירים הצגות וחומר כתוב. הארכיון בשיטתו המקורית עובד על שיטה עשרונית ומחולק לפי 10 קטגוריות:

1. כללי
2. ענפים ושרותים
3. חברה
4. חינוך
5. תרבות
6. תנועה וארגונים
7. אוכלוסיה זמנית
8. חברי הקיבוץ כפרטים.
9. ההתיישבות - החאן, חדרה
10. לפני העליה - בגרמניה

לכל חבר יש תיק שבו נאספים חומרים כתובים עליו או שהוא כתב, גם אם אתם לא יודעים יש תיקיה על שיםכם! כל עוד החבר חי התיק נמצא נעול במקום התיקים האישיים. לאחר מותו של החבר מועבר התיק האישי לארון אחר. את התיק האישי רשאי לראות החבר עצמו והמשפחה רשאית לראות את התיק של הנפטר. התיקים אינם פתוחים לקהל.

בהזדמנות זו נשמח לקבל תמונות מהקיבוץ או מאירועי הקיבוץ, וכן חומר תיעודי שיכול להעשיר את אוסף הארכיון חשוב לציין את שם הצלם את התאריך המקום וכמובן מי בתמונה.

* כתובת המייל של הארכיון archive_mgr@hazorea.net
* מתלבטים, מה להביא או מה ראוי לשמירה, מוזמנים להתייעץ עם נחמה.

אציין כי הציבור נהנה לאורך כל השנה מאוצרות הארכיון:

1. פינה קבועה בכניסה לחדר האוכל שצמודה למאורעות הזמן עליה אמונה אילה טל
2. בעיתון בשער כל שבועיים מופיעה המדור היה היה פינת הנוסטלגיה.

תוכנה חדשה עלתה באתר הקיבוץ, "סיפור מקומי" שמה. תוכלי להסביר עליה ועל חשיבותה?

"סיפור מקומי" הוא פלטפורמה המאפשרת להעלות להעביר לאתר הקיבוץ תכנים מהארכיון המקומי וגם מהאוספים הפרטים של החברים, הממוין לפי שנים. התכנים יכולים להיות מגוונים: תמונות קטעי וידאו, או אודיו ומסמכים.

היפה בתוכנה שכל חבר יכול מהמחשב הביתי, הפרטי שלו לעדכן להוסיף את המידע המפורסם באתר. הרעיון המקורי הוא להנגיש את החומר הארכיוני לציבור, חברי הקיבוץ וכן לחברים שעזבו ולציבור הרחב. שימו לב כל מי שכותב בגוגל הזורע - סיפור מקומי, יכול להיכנס ולהוסיף תוכן. חשוב לציין שיש בקרה להוספה והתהליך אינו אוטומטי לחלוטין. התוכנה ברובה מבוססת על תמונות אך יש לה גם הרבה משירי המקום, ואת ה"תאריכון" של הזורע המתאר את אירועי המקום לפי תאריכים בשנה.

אז איך אני יכולה למצוא תמונה משנת...

בכניסה לאתר הקיבוץ יש חלון בצד שמאל ועליו קישור ל"סיפור מקומי". לאחר הכניסה לאתר המתאים יש שורת חיפוש "**חפש, סיפור או תמונה על ציר הזמן**". כאשר מופיע על ציר הזמן השנה אותה חיפשנו מופיע כל המידע על השאלה. לדוגמה אם ביקשתי **טוונטי טו** יופיע גם התמונה וגם השיר. מתחת לחלון החיפוש מופיעים הקריטריונים שעל פיהם התוצאות ממוינות כגון התאריכון, לפני העליה, תרבות, סרטים, פזמונים ושירים.

בנוסף, קיים ציר זמן בתחתית העמוד, עליו קוביה כתומה. ניתן לגרור את הקוביה הכתומה על ציר השנים ולראות מתחת לכל שנה את התוכן המתאים עבורה, מחולק לקטגוריות השונות. אני מזמינה את החברים להיכנס ולהסתכל באתר וכמובן להתרשם ולהוסיף תוכן. אם יש הערות או תוספות אשמח שתפנו אלי.

מה חשיבות הארכיון בענייך?

כדבר הפתגם: "עם שלא יודע לשמור על נכסי עברו עתידו לוט בערפל". תפקיד הארכיון לשמור על נכסי העבר, לתעד כל מה שקורה בזמן הנתון - כאשר בעתיד התיעוד הנוכחי יהפך לעבר. בהזרוע נשמרו חומרים ומסמכים עוד מתקופת טרום עליה. הארכיון החל מאוספים פרטיים של שאול גנוסר, אליהו מעוז עוד לפני העליה והתנועה בגרמניה והכל מתוך מודעות היסטורית.

ב-1961 אליעזר בארי שהיה אז מזכיר יזם את הקמת הארכיון

יציאת מצרים

אפיית מצות משותפת של בית התינוקות, אפרוח וסביון לרגל החג

הרקפות עם נירית והצוות הנהדר

הרקפות מזמינים את בית שקמה להכנת מצות לחג

מתכוננים לחציה

מכינים בוך לטאבון

מכינים מצות לטאבון

פיקניק סיום המסלול

נחל השופט נפער לשניים

החצבים ביציאת מצריים

החצבים בפיקניק בסיום מסלול

אין על מצה עם שוקולדדדד

גן חצב בהכנת מצות לטאבון

בנות המרחב הצעיר ביציאת מצריים

מרחב צעיר לא מוותר - הולכים לאורך כל נחל השופט

קיר אמן תיאטרון יקנעם

גילאור - אסופת עבודות

בין עמק, הר ועיר, יש מקום מיוחד שבו נפגשים אנשים ויוצרים את חוויות חייהם. הם זוכרים את עברם, את הקמת המדינה שחלמו עליה, ובעקבות חלומם הגיעו לכאן, לחמו וחלמו והגשימו. עתה, בהווה, הם מתאחדים בגיל אור - מועדון ומרכז יצירה, במועצה האיזורית מגידו. הדינמיקה בחדר האומניות, והמשפחתיות שנוצרה בין היוצרות, תורמות רבות ליצירתיות המתפתחת, לרעיונות חדשים ולהפרייה הדדית. העבודות בתצוגה בהנחיית צוות מורות מסור:
רקמה, ציור ופיסול על בד - אורנה שטראוס: 052-39900482
ציור - מרים ביטמן
קרמיקה - אורית גינזבורג

קרמיקה:
גבי גנון
זיוה ינוקא
שרגא גלז

ציור:
אימרה לוי
דליה צור
חרמונה לין
יהודית שילה
לילי חזן
מיכל לביא
מימי קטינא
מרים גרוס
עליזה ויטיס שמרון
צביה מנדלבאום
ריימונד אליס

רקמה:
בלהה גנזי
בתיה גובי
בתיה סמוביץ
חנה כהן
יהודית מרגלית
לידיה גולדשטיין
נירה יקיר
נעמי שריד
פרלה
רחל בן חיים
שילה שחורי
שמחה בראון
תמימה שמע
תמר קורץ

18/3/18 - 25/4/18

הן משלנו - שילה שחורי, תמימה שמע ופרלה
 ***תודה מיוחדת לריימונד אליס שמציג גם הוא בתערוכה והביא אותה לידיעתנו.

**יוסף ואשת פוטיפר:
 נשים מטרידות גברים
 בתנ"ך ובמיתולוגיה היוונית**
 הרצאה של אהוד דור לכבוד פסח

בליווי מצגת תמונות אומנותיות
 בחול המועד פסח, יום רביעי, 4.4.2018,
 בשעה: 20.00, במועדון לחבר

ארבעת האחים פסח - תשע"ח
 / שבתאי פרידמן

שביליסט
 שביל ישראל מדן ועד אילת

לטיול יצאנו

סנוב, בהר עמשא כבר היית?

/ "הכבשים של פרישקה" - ניר רענן

ניר רענן כבר כתב לנו לא פעם על קטעים משביל ישראל, בכל זאת, אחרי שנתיים וחצי של השביל יש לא מעט חוויות בדרך. לפניכם המלצה על קטע 28 המתאים לתקופה היפה הזו לפני בוא הקיץ.

אם מצבכם הכלכלי השתפר בעקבות השינוי ואתם חייבים עקב כך לנסוע פעמיים בשנה לחו"ל - אין ברירה, תמשיכו לנסוע לחו"ל. ב"שביל ישראל" לא תצליחו לבזבז את עודפי כספכם. כמובן שאם אתם נהנים למלא אוטובוס עם עוד 40 נודניקים כמוכם ולחרוש אלפי קילומטר של כבישים באירופה - אין ברירה, תמשיכו לנסוע לחו"ל. אבל אם אתם נוסעים לחו"ל כדי לטייל רגלית בנופים המדהימים שישנם על פני כדור ארצנו - אתם יכולים להוריד הילוך מתדירות הנסיעות לחו"ל. ישנה אלטרנטיבה יפה לא פחות: "שביל ישראל". זה לא אני אמרתי, אלא המגזין נשיונל ג'יאוגרפיק, שקבע ש"שביל ישראל" הוא בין 20 השבילים היפים בעולם.

כל המלל הזה נועד כדי לפתות אותך, קורא יקר, לצאת בעקבות קבוצת השביליסטים המקומית, שזכתה לכינוי "הכבשים של פרישקה" (המצאה של שפייר), לקטע 28 המקסים של שביל ישראל, מהישוב הקהילתי מיתר ועד הישוב החקלאי השיתופי הר עמשא. את 27 הקטעים הקודמים הלכנו בשנתיים ורבע האחרונות, קטע או שניים בחודש, אבל מי סופר?

הטיול מתחיל (אחרי כוס קפה שחור מתוצרת גיל מאיר) מגשר דבמבם, על שם סרן דובינבויים ממלחמת

השחרור. כל הזרוע מכירים בוודאי את המקום, כי זה ליד כרמים, הקיבוץ של גליה, אחותו של חומוס בן יעקב. עלייה לא קשה מביאה אותנו אל מצפה מהמם על שם נעם רוזנטל מחטיבה 188 בצוק איתן. רואים חצי עולם, החל מבאר שבע במערב ועד חברון ובנותיה בצפון, ושותים בצמא תה צמחים מתוצרת יוסי שמע. אמרנו כבר שהדברים הכי יפים ב"שביל ישראל" אלה הקפה השחור של גיל והתה צמחים של יוסי שמע?

בירידה ממצפה רוזנטל הולכים לפתע לאיבוד הסימונים של שביל ישראל (לידיעתך, אוהד כוכבי!), ואנחנו מתקדמים לפי תוכנת "עמוד ענן" בסלולרי של אלי קטן. אחרי חצי שעה הליכה מתגלים מחדש הסימונים הכחולים - כתומים - לבנים. רובנו חוצים בהצלחה את נחל אשתמוע הזורם בששון, חוץ מגיל שמתעקש על המעבר "הנכון" ומתבצבץ קשה. פוגשים כמה בארות עתיקות מרתקות של 15 מטר עומק (בכל באר כזאת איתמר שפייר מתלבט - לקפוץ פנימה או לא לקפוץ?) ועולים במעלה חירן אל חירבת חירן (לא להתבלבל: החורן עם וו הוא באזור רמת הגולן, כאן זה חירן ביד). ממרומי החורבה, קרוב לאלוהים, אנחנו מזהים לפתע בהמשך הדרך תן חולה כלבת, אבל כשהכוח (8 מבוגרים, חיילת וילד) מתקרב אליו והתן לא בורח, מתברר שזה מיכל ישן מהתקופה הבריטית.

דרך נוף קסומה מביאה אותנו אחרי שעה אל יער יתיר ובעיקר: אל העיר העתיקה יתיר. מקום נהדר! תארו לעצמכם את תל מגידו. גם כאן זהו אתר עתיקות מרתק, עיר מהתקופה המקראית והביזנטית, עם בית כנסת וכנסיה ופסיפס (מכוסה) ושפע בורות מים, קשתות ומבנים עתיקים, רק שאין כאן גדר מסביב, אין רשות שמורות הטבע ואין נפש חיה מלבדנו. נתקענו ביופי הזה חצי שעה (כולל קפה, כמובן). דרך אגב, לידיעתכם, העיר הקדומה יתיר השתייכה לישובים השמאלנים בדרום הר חברון, שלא הסכימו להצטרף למרד בר כוכבא נגד האימפריה הרומית בשנת 132 לספירה, ולכן נותרו על כנם ללא פגע, כמו העיר ציפורי בתקופת המרד הגדול (איחס, בוגדים...). עוד שעה וחצי ג'יבלוע בתוך יער יתיר החביב ואנחנו

נאבי, שני מטר מהקו הירוק, 7 משפחות בלבד? פחות משני בתים בשיכון בריכה... ב-2009 נשבר להם ה... סליחה, נגמר להם הכוח לסבול את הבדידות, והם הפכו ל"כפר חקלאי שיתופי". כיום חיות בישוב המדהים הזה 40 משפחות, חלקן דתיות ורובן חילוניות. וכאן אנחנו מתחילים לפנטז על קטע 29, מהר עמשא לתל ערד....

ארץ ישראל מומלצת, רבות!

מגיעים לבית היערן של קק"ל ולידו אנדרטה מרשימה עם מאות שמות של יהודי איטליה שנספו בשואה. משם רק עוד שעתיים... אנחנו מגיעים לנקודת הסיום - הישוב הר עמשא, ששוכן על גבעה גבוהה מעל 800 מטר עם נוף מרתק לכיוון הר חברון. אבל מרתק לא פחות זה לדבר עם התושבים המקומיים. הידעתם שעד שנת 2009 היה הר עמשא קיבוץ, ששנים לא מעטות חיו בו, בטיז אל

לי זה יצא טעים

עוגת מצות / דבורה בן דוד*

אצורי דבורה, הזוגה מככב אצל אבי מנור האב בהצגה, אז לאבוב הגזי השני ונקאים גדיים אננו הביאים אותה לכאן

הכנת קרם השוקולד

- להקטין (לפורר) במזלג 1/2 חבילה חלבה (גודלה, שקונים בכולבו)
- להעביר לסיר בישול
- להוסיף לסיר הבישול:
 - 1/2 כוס סוכר
 - 3 כפות קקאו
 - 1 כף נס קפה
 - 1 ביצה
- קצת מיץ לימון
- לבשל על אש בינונית ולבחוש. לוודא שלא נותרו גושים של חלווה בקרם.
- להעביר לאש קטנה ולהוסיף 3/4 חבילה חמאה, חתוכה לקוביות.
- לחמם עד רתיחה.

להכנת העוגה דרושות 5 מצות:

- טובלים מצה ראשונה, במים עם קצת נס קפה ומניחים על צלחת העוגה.
- מצפים את המצה עם 1/5 מכמות הקרם.
- טובלים מצה שנייה במים עם הנס קפה, ומניחים על המצה הראשונה. מצפים בקרם.
- חוזרים על הפעולה עם שאר המצות. את המצה החמישית מצפים בקרם שנותר.

בתיאבון!

*עוגה על פי המתכון המקורי של שמככתב אצלנו כ- 35 שנה

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג

פרק ראשון ובו יסופר... / אורי חץ

אורי חץ מצטרף אלינו בפניה חדשה. הוא אומנם נקלט רק לאחרונה אך מעורבותו בקיבוץ חיובית ומורגשת: נפש חופשית, נעורים, שיפוצים בהפתעה (כדוגמת מעקה חדר האוכל וגן המשחקים), אורות בוואדי ועוד

תמר הכרתי לפני עשר שנים, כשחגגתי 30 (כן, כן אני בן 35 כבר...) בזמן שהכרנו עבדתי כמורה בבית הספר הריאלי בחיפה. אחרי שש שנות הוראה וחינוך החלטנו לעבור לגרמניה בידיעה שאחרי שנתיים אנחנו חוזרים לארץ (ובתקווה לקיבוץ). התחתנו בספטמבר 2012 באורווה ובנובמבר עברנו לברלין. בפועל התוכנית

השתנתה במקצת אחרי שרמה נולדה בגרמניה, אז קצת נשארנו להתפנק על הטבות ההורים שמקבלים בגרמניה, elternzeit, וחזרנו לארץ בתום תקופה של שנתיים וארבעה חודשים.

כשחזרנו (אפריל 2015) שמחנו להיקלט כמועמדים בקיבוץ, אבל היינו צריכים להמציא את עצמנו מחדש (אולי בהזדמנות אכתוב גם על זה) בכל מקרה, תמר המשיכה לעבוד בחברת נדל"ן שעיקר עסקיה היו בברלין, ואני לא החלטתי בדיוק מה ברצוני לעשות, מצד אחד בגרמניה עבדתי במשך שנתיים כמסגר, ומצד שני, העבודה בחינוך תמיד הייתה חשובה לי לכן המחשבה הייתה, משהו בכיוון פתיחה של בית ספר מקצועי סטייל "תחביבית", אבל גם איכשהו לשלב עבודה עם בני נוער מחו"ל.

באותה תקופה לא הכרתי הרבה חברים בקיבוץ, אבל הכרתי את רן סלומון, רן אמר לי שחבר שלו, גל אחד, יתקשר אליי כדי לדבר איתי על מיזם חינוכי שהוא חושב להתחיל, אמרתי שאשמח לשמוע וקצת שכחתי מהנושא. כעבור כמה שבועות, בעודי נוסע על דרך העפר ליד קק"ל, מתקשר אלי גל, "היי אורי, מה שלומך, בטח רן כבר דיבר איתך על המיזם שלנו, ונשמח לפגוש אותך", חוץ מזה שלא הבנתי עדיין כלום על המיזם, אמרתי שאשמח להיפגש.

קבענו להיפגש בבית קפה בחיפה... איזה קפה? מה היה בפגישה? ומי שילם על מי? אספר בפרק הבא.

"סתם כדי שיהיה לך מושג, אז 500 מילים ותמונה, סוגר לך עמוד פחות או יותר..." זה מה שנעה אמרה לי, כשהודעתי לה באופן חגיגי, לפחות מבחינתי, שהחלטתי לכתוב ל"בשער".

האמת שאני חש שכבר הרבה זמן כל החצים מופנים אלי. גם החיה המוזרה הזו "נפש חופשית", כמובן ש"הנעורים" ועוד כל מיני

דברים שקורים בקיבוץ ואיכשהו אני מרגיש שיש לי חלק בהם.

אז נתחיל בתיאום ציפיות (שזה עניין פורמלי לחלוטין,

אבל נחוץ) החלטתי לכתוב, לא יודע בדיוק מה יצא מזה ואיך זה יסתים, אבל זו התחייבות. באותה נשימה אני חייב להגיד שכל עוד אני חיי בשביל לכתוב ולא כותב בשביל לחיות, אז אמשיך. דבר אחרון, אומנם זה לא הסכם כתוב אבל אין כמו ביקורת, בונה הורסת הכל הולך, תרגישו חופשי.

האמת שקיוויתי שדני יגיע אלי עם ה"שו"ת' ויחסוך לי את הפסקה הבאה, אבל מכיוון שזה לא קרה, אז די מתבקש (וגם אני לא צריך לענות על השאלה של החיפוש באינטרנט). נולדתי וגדלתי מעבר לגדר ומאז

שאני זוכר את עצמי, תמיד עניין אותי מה קורה בקיבוץ הזורע. בתקופה שהפשפש היה שער מסתובב, ומעבר שלו עם האופניים היה משול למבצע הנדסי לפחות ברמה של חפירת המנהרות של כביש 6, הביקור בקיבוץ היה כמעט בלתי אפשרי. ועם זאת ואולי בגלל זאת, מאז ומתמיד חלמתי לגור בקיבוץ הזורע (אני מבין שפה הילדים חולמים לגור במושבה) ככה שהיום אני מרגיש שאני "חי את החלום".

ההורים שלי מאוד אוהבים ילדים וכך קרה שאני אחד משמונה אחים ואחיות חמישה בנים ושלוש בנות (אשכנזים, חילוניים ואותם הורים ביולוגיים לכולם - אלה בד"כ התשובות לשאלות שבאות לאחר המשפט הנ"ל). את

"...ההורים שלי מאוד אוהבים ילדים וכך קרה שאני אחד משמונה אחים ואחיות חמש בנים שלוש בנות (אשכנזים, חילוניים ואותם הורים ביולוגיים לכולם - אלה בד"כ התשובות לשאלות שבאות לאחר המשפט הנ"ל)..."

לרגל חג הפסח הבאנו לכם לקט שירים המכיל מילים מקומיות ללחנים ניכרים,
חג שמח מצוות הארכיון!

פסח תשי"ז (1957) ניגונים מסורתיים - המילים אליהו מעוז

דיינו

אילו בנינו משכנות פאר לבעלי כנף ולא חפרנו אגמים לדגה - דיינו!
אילו חפרנו אגמים לדגה ולא קנינו טרקטורים מגדול ועד קטן -
דיינו!
אילו קנינו טרקטורים למיניהם ולא הבטחנו לבני הבקר להוציאם
מארץ הבוץ - דיינו
אילו הבטחנו לבני הבקר להוציאם מארץ הבוץ ולא הקימונו ארמונות
לזקני העדה - דיינו!
אילו הקימונו ארמונות לזקני העדה ולא זכינו בממון מארץ רחוקה
- דיינו!
אילו זכינו בממון מארץ רחוקה ולא הודיענו מידי נושינו - דיינו!
אילו הושיעונו מידי נושינו ולא הקימו היכל ארוחותינו - דיינו!
ואילו הכינו את היכל ארוחותינו - דיינו!

על אחת כמה וכמה מאושרים ומבורכים ושמחים אנו כאשר:
בנינו משכנות פאר לבעלי כנף וחפרנו אגמים לדגה
וקנינו טרקטורים מגדול ועד קטן
ונוציא את בני הבקר מארץ הבוץ
והקימונו ארמונות לזקני העדה
וזכינו בממון מארץ רחוקה
והושיעונו מידי נושינו
ויהי רצון ונחוג בו את חג הפסח הבא
דיי, דיי דיינו.

פסח במתכן צילם אברהם רוס
בשנות החמישים

אחד מי יודע

אחד מי יודע? אחד - אני יודע!
אחד הוא המתבן שלנו, יש בו מקום
לכולנו
טוב ונעים לשבת יחד.

שניים - מי יודע? שניים - אני יודע!
שניים הם הגיזברים - מתרוצצים
ומזיעים
אחד - הוא המתבן שלנו....

שלושה - מי יודע? שלושה אני יודע!
שלושה ימי השבת ברביעי צריך לעבוד
שניים....

ארבע מי יודע? ארבעה - אני יודע!
ארבעה נשב לרווחה
על יד שולחן לארוחה
שלושה.....

חמישה מי יודע? חמישה אני יודע!
מספר בני אורן - חמישה
יבטיחו את הדור הבא
ארבעה.....

שישה מי יודע? שישה אני יודע!
ששה יעבדו במרפאה
התור יחליפו כל שנה
חמישה.....

שבעה מי יודע? שבעה אני יודע!
שבעה ימי חופש בשנה
כולל שבת בלי יום זיקנה
שישה.....

שמונה מי יודע? שמונה אני יודע!
ביום שישי יושבים שמונה
במזכירות על המדוכה
שבעה.....

תשעה מי יודע? תשעה אני יודע!
תשע שעות כל יום תטרח
וכל המרבה הוא משובח.
שמונה.....

10 שאלות ותשובות עם בראיין אבנס

גיל: 58

מצב משפחתי: נשוי + 3 ילדים + מלא מאומצים.
מקצוע: מזה שלושה חודשים מנהל שיווק במכללת הגליל (נמצאת בנהלל). לפני כן במשך 18 שנה במערך המיחשוב של הזרע.

כאן בישראל והחלום להיות פקח טיסה נותר מאחור. להיות פקח טיסה נראה לי עד היום מקצוע מאוד מעניין, וכשעבדתי במשך 8 שנים בנתב"ג בגירוש ציפורים מצאתי את עצמי לא פעם מסתכל בקנאה לעבר מגדל הפיקוח. אפשר לומר שיש עדיין תחושת פספוס קלה על אף שהרווחתי דברים אחרים.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

עם ההתקדמות המקצועית שלי בעבודה החדשה כמנהל שיווק במכללה אני רוצה להצליח לשלב עם העבודה המשרדית גם נסיעות למדינות באפריקה כדי להעצים את הקשרים ולהגדיל את כמות הבאים ללמוד אצלנו. מאמין שאם אתמקצע ואהיה טוב זה יהיה חלק מעבודתי.

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

אני נתפס כאנגלי, אבל למעשה אבא שלי היה וולשי, אימא סקוטית ואני בכלל נולדתי בבחריין (וחי בישראל). איך אתה מגדיר את עצמך? בינלאומי.

9 תכונה אחת בך שהיית שמח להיפרד ממנה.

[מהרהר, מחפש...] אין משהו מיוחד. אני מאמין שטוב להישאר עם התכונות המרכיבות את האופי של הבן אדם ולהיות שלם עם מה שיש [לשאלתי את דגנית על תכונה שהיא הייתה שמחה שבראין ייפרד ממנה היא מחזקת את הגישה שלו אומרת: "למדתי לקבל אותו כמו שהוא..."].

10 משהו שמטריד אותך ומשהו שאתה אוהב בהזרע?

מטריד ומדאיג: היציאה מהזרע לכביש 66. כול יציאה כזו היא בבחינת סכנה. יעיד על כך עד כמה הצומת הזה מועד לתאונות התמרור שניצב בתחילת שטח ההפרדה משמאל לצומת לכיון התשבי, שכול פעם מחדש נהייה כפוף לאחר מכה שחטף, ומסכן גם כן את היוצאים שמאלה. הגיע הזמן לעשות משהו עם הצומת הזה.
אוהב: את הנוף, את האנשים בקיבוץ, את הבית שלי, את השכנים שיש לנו קשרים מאוד טובים איתם, את הוואדי, הבריכה... יש מספיק מה לאהוב. יש לי רשימה שלא נגמרת.

תודה לבראין על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמה לכולנו

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובניתיים, תחשוב מה אתם הייתם עונים.

ראיין: דני נהב

1 מה הזיכרון הראשון שלך?

כשהייתי בן 4 כמעט טבעתי ביים... זה היה בחוף בבחריין (שם נולדתי משום שאבא שלי עבד שם בחברת נפט). אבא רץ על המחז ושלב אותי מהמים. זה זכור לי כטראומה. זוכר את הרגע מתחת למים מרגיש שטובע [מוסיף בהומור: "כול 4 שנות חיי עברו לנגד עיניי"]. אבא שלי, שלייד עבודתו בחברת הנפט גם היה מורה לשחייה הבין אחרי האירוע שכדאי שאלמד לשחות [מה שמוביל באופן טבעי לשאלה 3].

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

שם של מושל מחוז בקניה. בעבודה במכללת הגליל אני אחראי להבאת משתלמים מחו"ל, בעיקר מאפריקה, לקורסים אינטנסיביים של כשבועיים בנושאים שונים ומגוונים שלנו בארץ יש מומחיות בהם ויכולים לתרום מהידע לבאים מחו"ל. חיפשתי את שם מושל המחוז על מנת ליצור איתו קשר. ככה זה עובד, ולא פעם גם מצליח.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

שחייה! אני, יחד עם דני האקט, מקפידים "כמו שעון" לנסוע 3 פעמים בשבוע לבריכה בקאנטרי-קלאב בנשר. שוחה כול פעם קילומטר עד קילומטר וחצי ואוהב את זה מאוד וכשלא שוחה זה חסר לי מאוד.

4 מהו החטא הקטן שלך ("גילטי-פלז'ר")?

מדובר באוכל [איך לא, נראה שזה ככה כמעט אצל כולם]. אני מקפיד בדרך כלל על מה שאוכל ונמנע מאכילת ג'אנק-פוד וכך גם משיית משקאות ממותקים ולא בריאים כמו קולה. אבל פעם בחודש אני נוסע, לרוב יחד עם רוני זינגר, לאכול את אותם מאכלים שביום-יום לא אוכל. אנחנו מנסים יחד את החומסיות באזור ומדי פעם גם חוטא באכילת המבורגר טוב.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית רוצה להיות?

בורה-בורה [עונה מיידית וללא היסוס]. זהו אי בדרום הפסיפיק, אחד האיים הכי מדהימים שיש ואני חולם מזה שנים להגיע אליו. אפילו הילדים שלי יודעים שאם יהיה להם כסף הם אמורים להגשים לי את החלום הזה. פעם בעבר הייתי במרחק נגיעה מאותו אי כשהייתי באי קרוב בשם ניו-קלדוניה. איך שהוא לא יצא להגיע לבורה-בורה וזה עוד מחכה לי.

6 מהו הפיספוס שלך?

בגיל 18 עמדתי להתגייס לחיל האוויר המלכותי הבריטי (R.A.F) והתקבלתי לאחר מיונים להיות פקח טיסה. לפני הגיוס החלטתי לנסוע להיות מתנדב במשך חצי שנה בישראל וכול השאר היסטוריה... אני עדיין